

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎร¹

นฤมล โพธิ์ทอง²

จากการศึกษาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี หลักเกณฑ์การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎร ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจ และความสำคัญของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลการบัญญัติกฎหมายเพื่อให้การคุ้มครองแก่ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะเจาะจง อีกทั้งยังมีหน่วยงานที่มีหน้าที่ควบคุมดูแลให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชากรในประเทศเป็นการเฉพาะ ประกอบกับปัจจุบันการให้บริการแก่ประชาชนของหน่วยงานภาครัฐนับว่ามีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 76 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้หน่วยงานของรัฐต้องร่วมกันในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินและการจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน รวมทั้งพัฒนาเจ้าหน้าที่ของรัฐให้มีความซื่อสัตย์สุจริต และมีทัศนคติเป็นผู้ให้บริการประชาชนให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว ไม่เลือกปฏิบัติ และปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งนอกจากข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว ยังมีหน้าที่ต้องประพฤติและปฏิบัติตามตำแหน่งหน้าที่ภายใต้กฎหมาย ระเบียบ คำสั่งและนโยบายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงจรรยาบรรณของการเป็นข้าราชการที่ดีอีกด้วย ดังนั้น การปฏิบัติหน้าที่และการประพฤติตนของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่รับผิดชอบงานทะเบียนและบัตรประจำตัวประชาชน จะต้องเป็นไปโดยถูกต้องเหมาะสม รวดเร็ว เกิดประสิทธิภาพ และสร้างความพึงพอใจและความประทับใจให้กับประชาชน เพราะการให้บริการการทะเบียนราษฎร เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแจ้ง การรับแจ้ง การจดทะเบียนและการบันทึกการต่าง ๆ เกี่ยวกับสถานะของราษฎรของประเทศ ซึ่งจะนำไปสู่การก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่ที่แต่ละบุคคลจะพึงมีต่อไป การปฏิบัติงานทะเบียนราษฎรจึงมีผลกระทบต่อสภาพและสิทธิของบุคคลโดยตรง จึงได้ออกระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร เพื่อกำหนดการปฏิบัติที่ว่าการคุ้มครองและจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎร ยังไม่ชัดเจน และไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลในทะเบียนราษฎร โดยไม่ได้รับความยินยอมและนำข้อมูลไปเปิดเผย ทำให้ได้รับความเสียหาย ซึ่งการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียน

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎร โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตัณศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตัณศิริ และรองศาสตราจารย์สุธินี รัตนวราห

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ราษฎรจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่กฎหมายไว้หลักเกณฑ์วิธีการ การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลในทะเบียนราษฎรเป็นไปตามระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 การเปิดเผยข้อมูลทะเบียนราษฎรและข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร ผู้มีสิทธิขอให้เปิดเผยข้อมูลทะเบียนราษฎร โดยการขอตรวจคัด หรือคัดและรับรองสำเนาข้อมูลทะเบียนราษฎรด้วยระบบคอมพิวเตอร์หรือระบบอื่น ได้แก่ 1) เจ้าของข้อมูลหรือผู้ได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของข้อมูล 2) ผู้แทนโดยชอบธรรม ในกรณีเจ้าของข้อมูลเป็นผู้เยาว์ 3) ผู้อนุญาตหรือผู้พิทักษ์ตามคำสั่งศาล ในกรณีเจ้าของข้อมูลเป็น คนไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ 4) ทายาทเจ้าของข้อมูล กรณีเจ้าของข้อมูลเสียชีวิตหรือเป็นคนสาบสูญ 5) บุคคลอื่นใดที่กล่าวอ้างให้เชื่อได้ว่ามีส่วนได้เสียโดยตรงกับเจ้าของข้อมูล การเปิดเผยข้อมูลต่อบุคคลดังกล่าวสามารถดำเนินการได้เท่าที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลหรือผู้มีอำนาจกระทำการแทน ตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534 ซึ่งผู้มีส่วนได้เสียตามระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2535 ข้อ 125 หมายถึง (1) เจ้าบ้าน (2) ผู้มีชื่อและรายการปรากฏในเอกสารที่จะขอตรวจ หรือคัดและรับรองสำเนา (3) บุคคลหรือนิติบุคคลใดที่มีส่วนได้เสียเกี่ยวกับเอกสารทะเบียนราษฎรไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม และตามข้อ 5 (2) แห่งระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 กำหนดว่าบุคคลอื่นใดที่กล่าวอ้างให้เชื่อได้ว่ามีส่วนได้เสียกับเจ้าของข้อมูลทั้งโดยตรงและโดยอ้อม มีสิทธิขอให้เปิดเผยข้อมูลทะเบียนราษฎรได้ หากพิเคราะห์คำว่า “ผู้มีส่วนได้เสีย” ตามพระราชบัญญัติและระเบียบดังกล่าว จะเห็นว่ามีคำจำกัดความหรือความหมายค่อนข้างกว้าง ยากแก่การตีความ ซึ่งเป็นอำนาจของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ใช้ดุลพินิจและอนุญาตให้บุคคลอื่น หรือส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐ สามารถเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลในทะเบียนราษฎรได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล ซึ่งอาจทำให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ หรือประพฤติดมิชอบ จนอาจทำให้เจ้าของข้อมูลได้รับความเสียหายจากการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว

ประเด็นปัญหาที่สอง ความจำเป็นที่หน่วยงานของรัฐเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในทะเบียนราษฎรโดยละเอียด ทำให้ประชาชนเสียสิทธิส่วนบุคคล การที่ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐสามารถดำเนินการเปิดเผยข้อมูลทะเบียนราษฎรได้โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลนั้น ตามข้อ 7 แห่งระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 สามารถกระทำได้หากเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียน เจ้าพนักงาน พนักงานเจ้าหน้าที่ ตามกฎหมาย เพื่อการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกี่ยวกับการให้บริการภาครัฐ การรักษาความสงบเรียบร้อย ความมั่นคงของชาติ การป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดตามกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม และเพื่อการศึกษา วิจัย หรือเพื่อประโยชน์แก่การสถิติ และพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534 มาตรา 17 ที่ให้นายทะเบียนสามารถเปิดเผยข้อความหรือตัวเลขได้ กรณีผู้มีส่วนได้เสียขอทราบเกี่ยวกับสถานภาพทางครอบครัวของผู้ที่ตนจะมีนิติสัมพันธ์ด้วย หรือเมื่อมีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่การสถิติ หรือเพื่อประโยชน์แก่การรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือการดำเนินคดีและการพิจารณาคดีหรือการปฏิบัติหน้าที่ตาม

กฎหมาย ตัวอย่างเช่น กรณีกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ขอคัดรายการตามทะเบียนราษฎรของราษฎรทั้งหมดในหมู่บ้าน สำนักงานสาธารณสุขอำเภอ ขอคัดรายการของราษฎรเพศหญิงทั้งหมดในพื้นที่อำเภอโดยแยกเป็นรายหมู่บ้าน หรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นขอคัดรายการตามทะเบียนราษฎรของราษฎรทั้งหมดในพื้นที่อำเภอโดยแยกเป็นรายหมู่บ้าน ซึ่งมีรายละเอียดของข้อมูลที่มีความจำเป็นหรือเกินกว่าความจำเป็นต่อการนำไปใช้ปฏิบัติหน้าที่ เช่น ข้อมูลรายการบุคคลโดยละเอียดทั้งชื่อตัว ชื่อสกุล วันเดือนปีเกิด เลขประจำตัว 13 หลัก ชื่อบิดา ชื่อมารดา พร้อมเลขประจำตัว 13 หลัก สัญชาติ และสถานภาพของบุคคลของราษฎรทุกคน เพื่อนำไปใช้ในการจัดทำแผนพัฒนาหมู่บ้าน เพื่อการส่งเสริมการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้ในการติดประกาศบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง หรือบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุและผู้พิการ ซึ่งอาจเป็นการเปิดเผยข้อมูลรายละเอียดที่เกินกว่าความจำเป็น จนอาจทำให้ประชาชนได้รับความเสียหายจากการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว และอาจทำให้เกิดอันตรายต่าง ๆ แอบแฝงตามได้ โดยเฉพาะอาจนำไปสู่การก่ออาชญากรรมทุจริตต่าง ๆ การที่ส่วนราชการ หน่วยงานรัฐเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลจะกระทำได้เฉพาะที่เป็นการขอข้อมูลข่าวสารระหว่างราชการ เพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติราชการตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายซึ่งเป็นไปตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534 ประกอบกับมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งให้อำนาจนายทะเบียนเป็นผู้พิจารณาว่าผู้ขอเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องหรือประเด็นที่แจ้งว่าจะนำข้อมูลไปใช้หรือไม่ หรือหน่วยงานที่ขอเป็นส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐหรือไม่ และมีหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องหรือประเด็นที่จะนำข้อมูลไปใช้หรือไม่ อย่างไร รายละเอียดของข้อมูลที่มีมีความจำเป็นหรือเกินกว่าความจำเป็นต่อการนำไปใช้ปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ ซึ่งคำนึงความหมายของ “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 และคำนึงความหมายของ “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” มีคำนึงค่อนข้างกว้าง มีเส้นแบ่งของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่ชัดเจน ทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตีความกันเองตามเข้าใจหรือดุลยพินิจของแต่ละคน ทำให้ไปโดยขาดระเบียบรองรับและมาตรฐานที่ชัดเจน เช่น เลขบัตรประจำตัวประชาชน 13 หลัก และวันเดือนปีเกิด ว่ามีความจำเป็นที่ต้องเปิดเผยหรือไม่

ประเด็นปัญหาที่สาม การกำหนดบทลงโทษในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในทะเบียนราษฎร เมื่อพิจารณาระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 ยังขาดมาตรการในการแก้ไขเยียวยาความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับความเสียหายหรือถูกละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งในด้านความเสียหายที่สามารถคำนวณเป็นเงินได้และความเสียหายทางจิตใจ เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ในเรื่องความรับผิดชอบทางแพ่ง และบทกำหนดโทษ รวมถึงบทบัญญัติกฎหมายของต่างประเทศแล้ว จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534 และระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและการจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 นั้น ยังขาดสภาพบังคับทางกฎหมายที่เหมาะสม ซึ่งมีการบัญญัติกำหนดโทษสถานเบา และมีการบัญญัติกำหนดโทษแก่เฉพาะผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลเพียงเท่านั้น ไม่ได้กำหนดโทษรวมถึงการ

กระทำของเอกชนที่ไม่ใช่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไว้ด้วย ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลผู้เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไม่อาจอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534 และระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและการจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 ในการใช้คุ้มครองสิทธิของตนได้ ซึ่งสภาพบังคับอันเป็นเครื่องมือสำคัญของมาตรการคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล อีกทั้งพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534 และระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและการจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 ยังไม่สอดคล้องกับผลประโยชน์ที่ผู้ฝ่าฝืนได้รับ การบังคับโทษที่เหมาะสมเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้การคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเกิดผลสำเร็จ ได้จริงในทางปฏิบัติ

จากการศึกษาค้นคว้ากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎร ผู้ศึกษาพบว่ามิข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ปัญหาเรื่องการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลในทะเบียนราษฎร ผู้ศึกษาพบว่าข้อเสนอแนะ คือ

1.1 ควรแก้ไขเพิ่มเติมคำนิยาม “ผู้มีส่วนได้เสีย” ในข้อ 125 (3) แห่งระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2535 และในข้อ 5 (2) แห่งระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและการจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 ให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรงคือใครบ้าง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยอ้อมคือใครบ้าง

1.2 ควรกำหนดหลักเกณฑ์แนวทางในการพิจารณาว่าใครคือผู้มีส่วนได้เสียที่สามารถเข้าถึงข้อมูลทะเบียนราษฎรได้ หรือควรมีการกำหนดให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลทะเบียนราษฎร เพื่อพิจารณาอนุญาตว่าบุคคลผู้ขอให้เปิดเผยข้อมูลเป็นผู้มีส่วนได้เสียจริงและสามารถเข้าถึงข้อมูลทะเบียนราษฎรได้ตามพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534

ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการรั่วไหลของข้อมูล และการเข้าถึงข้อมูลโดยปราศจากอำนาจ โดยจัดให้มีความสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ หรือกฎหมายของประเทศอื่น ๆ ที่จัดได้ว่ามีมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎรที่สูงขึ้นและได้คุณภาพ และเพื่อเป็นการคุ้มครองประโยชน์ของเจ้าของข้อมูลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ปัญหาเรื่องความจำเป็นที่หน่วยงานของรัฐเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในทะเบียนราษฎร โดยละเอียด ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ คือ

2.1 ควรแก้ไขเพิ่มเติมคำนิยามความหมายของ “ข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎร” ในพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534 และในระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการคุ้มครองและการจัดการข้อมูลทะเบียนประวัติราษฎร พ.ศ. 2561 ให้มีความชัดเจน มีเส้นแบ่งของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎรที่ชัดเจน ว่าข้อมูลใดบ้างที่มีความจำเป็นต้องเปิดเผย

2.2 ควรมีระเบียบรองรับและมีมาตรฐานที่ชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางให้เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติไปในแนวทางเดียวกัน ลดปัญหาการตีความของเจ้าหน้าที่แต่ละคน

2.3 ข้อมูลที่นายทะเบียนคัดหรือส่งให้ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่ร้องขอ ไม่ควรระบุเลขประจำตัวประชาชน 13 หลัก หากส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐต้องการให้ประชาชนผู้รับสิทธิหรือใช้สิทธิได้ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล ก็ควรหลีกเลี่ยงไปใช้วิธีการที่เปิดเผยข้อมูลน้อยกว่า หรืออาจปกปิดข้อมูลบางอย่าง

ทั้งนี้ เพื่อให้การใช้ การตีความกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎรข้างต้นเป็นไปในทิศทางเดียวกันและให้เจ้าหน้าที่มีแนวทางในการใช้ การตีความกฎหมายเป็นมาตรฐานเดียวกัน สำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง ในฐานะองค์กรกำกับดูแลการทะเบียนราษฎรควรร่วมกับคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการออกแนวทางปฏิบัติการใช้ การตีความกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎร เพื่อให้เจ้าหน้าที่ใช้เป็นคู่มือปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ปัญหาเรื่องการกำหนดบทลงโทษ การบังคับโทษ และสภาพบังคับ ในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในทะเบียนราษฎร ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ คือ

3.1 ควรนำหลักความรับผิดชอบเด็ดขาด (Strict Liability) มาใช้ในกรณีที่มีการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล โดยผู้ที่กระทำความผิดจะต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนไม่ว่าจะเป็นการจงใจหรือประมาทเลินเล่อหรือไม่ก็ตาม

3.2 ควรกำหนดโทษสำหรับความผิดที่เกิดจากนิติบุคคลให้มีโทษหนักกว่าผู้กระทำความผิดที่เป็นบุคคลธรรมดา เพื่อเป็นการป้องกันปราบปราม และยับยั้ง และในกรณีที่มีการกระทำความผิดซ้ำ ควรเพิ่มอัตราค่าปรับเป็นจำนวนสองเท่า หรือมากกว่านั้น

ทั้งนี้ การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการทะเบียนราษฎร ควรมีการบังคับทางกฎหมายที่เหมาะสม มีการบัญญัติกำหนดโทษสถานหนัก มีการบัญญัติกำหนดโทษรวมถึงการกระทำของเอกชนที่ไม่ใช่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลหรือผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลด้วย มาตรการในการชดเชยเยียวยาความเสียหายของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับความเสียหายหรือการถูกละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ควรมีความเหมาะสมทั้งในด้านตัวเงิน และในด้านการเยียวยาจิตใจ

เอกสารอ้างอิง

จิตติ ดิงศภัทย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์กรุงสยามพริ้นติ้งกรุ๊ป, 2536.

บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. กฎหมายมหาชน เล่ม 3 ที่มาและนิติวิธี. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม.

ไพจิตร บุญญพันธุ์. “กฎหมายเปรียบเทียบไทยกับประมวลกฎหมายนานาชาติ.” ใน คำสอนชั้นปริญญาโท.

พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2546.

สำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ. มาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล.

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. ความมุ่งหมายและคำอธิบายประกอบรายมาตราของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
, 2562.

สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย. คู่มือการปฏิบัติงานทะเบียนและสัญชาติ
ประจำปี 2563. กรุงเทพมหานคร, 2563.